

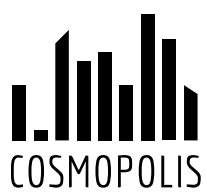
MÁ TO HÁČEK

TikTok
HIT

Tessa Bailey

COSMOPOLIS

MÁ TO HÁČEK

Tessa Bailey

Přeložila Markéta Polívková

HOOK, LINE AND SINKER copyright © 2022 by Tessa Bailey

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Markéta Polívková, 2023

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2023

ISBN 978-80-271-3847-0

**Zdravotním sestrám a lékařům z nemocnice
NYU Langone Health – zejména z 15 West, Tisch Building,
Manhattan**

Úvod

15. září

HANNAH (18:00): Ahoj Foxi.

FOX (22:20): Ahoj.

H (22:22): Tady Hannah. Bellingerová.

Dostala jsem na tebe číslo od Brendana.

F (22:22): Hanno. Sakra. Promiň, býval bych odpověděl dřív.

H (22:23): Ne, to je v pohodě. Není to divný, že ti píšu?

F (22:23): Vůbec ne, Pihatko. Vrátila ses do Los Angeles v pohodě?

H (22:26): Bez jedinýho škrábnutí. Už teď mi chybí ta typická westportská rybí vůně (dělám si legraci, ale jen napůl). Každopádně jsem ti chtěla poděkovat za desku Fleetwood Mac, kterou jsi nechal na verandě u mojí ségry. To jsi fakt nemusel.

F (22:27): O nic nejde. Bylo mi jasné, že ji chceš.

H (22:29): Jak jsi to jen mohl poznat? Bylo to snad kvůli mému hlasitému a neskrývanému pláči, když jsem ji musela nechat na burze desek? 😞

F (22:30): To mi trochu napovědělo. 😊

H (22:38): No jo no. Kéž bys je mohl slyšet naživo. Jsou kouzelní.

F (22:42): Třeba někdy.

H (22:43): Třeba. Ještě jednou díky.

F (23:01): Nemusela jsi mi psát svoje příjmení.

Hannah je jen jedna.

H (23:02): Promiň, ale já to samý říct nemůžu.

Znám několik Foxů. 😊

3. řijna

FOX (16:03): Ahoj Hanno.

HANNAH (16:15): Ahoj, jak je?

F (16:16): Právě jsem připlul do přístavu, byl jsem tři dny na lodi.

F (16:18): Je to asi blbost, ale jsi v pořádku, vid'?

H (16:19): Můj terapeut by nejspíš řekl, že je to sporné.

Ale fyzicky jsem v pořádku. Proč?

F (16:20): Měl jsem takový divný sen. NEVÍM... Zdálo se mi, že jsi zmizela. Nebo že ses ztratila?

H (16:25): To nebyl sen. Pošli vrtulník. 🚁

F (16:25): 😊

F (16:26): Rybáři neignorují sny, který se jim zdají, když jsou na moři. Někdy to nic neznamená, ale jindy je to předtucha.

H (16:30): Jestli se tu někdo má bát o kamaráda, měla bych to být já. Viděla jsem *Dokonalou bouři*.

F (16:32): A já mám být Wahlberg?

H (16:33): To záleží, jestli ti seknou bílý boxerky!

F (16:34): I něco jinýho, brouku.

F (16:40): Takže my dva jsme kámoši?

H (16:45): Jo. Chytáš se?

Těš se na rybářský slovní hříčky. 😊

F (16:48): Jo... to se těším. Takže ti můžu napsat kdykoli?

H (16:50): Jo.

F (16:55): Tak fajn.

H (16:56): Tak fajn.

22. října

FOX (22:30): Ahoj Pihatko. Co děláš?

HANNAH (22:33): Ahoj. Nic zvláštního. Jak se pozná, jestli máš „píchlou“ pneumatiku?

F (22:33): Proč? Co se stalo??

H (22:35): Moje auto vydávalo divný zvuky, tak jsem zastavila. Půjdu se podívat, jestli nepraskla.

F (22:35): Hanno, je po desátý večer. Zůstaň v autě. ZAMKNI DVEŘE a zavolej odtahovku.

H (22:36): Jo... Jen nevím, jak jim popíšu, kde jsem. Jedna z maskérek z práce pořádala seanci. Myslím, že jsem v Los Feliz?

F (22:37): Nevíš, kde jsi?

F (22:38): Tohle je ten můj sen. Už se to děje. Moje předtucha.

H (22:39): Ale no tak. To ani náhodou.

F (22:40): Zrovna se vracíš ze seance, tvoje skepse není namístě.

H (22:41): No, to je fakt.

F (22:42): Najdi si svou polohu na mapě na telefonu a zavolej si odtahovku.

F (22:43): Prosím?

H (22:45): To se takhle ochranitelsky chováš ke všem svým kámoškám?

F (22:48): Ty jsi moje jediná kámoška.

H (22:49): Tak dobře. Volám odtahovku.

F (22:49): 🙏

22. listopadu

HANNAH (00:36): Spíš?

FOX (00:37): Ani trochu.

H (00:38): Jsi sám?

F (00:38): Jo, Hanno. Jsem sám.

H (00:40): Pustíme si *Leaving on a Jet Plane*
ve stejnou dobu a budeme to poslouchat společně.

F (00:41): Vydrž. Musím si to stáhnout.

H (00:42): Já se z tebe picnu. ☹️

F (00:42): Sorry, nemám v telefonu hudební encyklopedii jako ty.
Proč si chceš pustit zrovna tohle?

H (00:44): Nevím. Stýská se mi po ségře. Ta písnička
docela vyjadřuje moje pocity. Neviděl jsi ségru ve městě?

F (00:45): Viděl jsem její rtěnku na Brendanově límci. Počítá se to?

H (00:47): Proto otravuju tebe, a ne ji.

Nechci narušovat jejich ráj na zemi.

F (00:48): Ty mě ale neotravuješ, Pihatko. Připravená?

H (00:48): Jo. Pust' to.

F (00:51): To je šílený, ta písnička je mnohem lepší,
než si ji pamatuju. Proč to neposlouchám pořád?

H (00:52): Ted' už můžeš. Není úžasná?

F (00:53): Jo. Můžu vybrat další?

H (00:55): Nooo... tak jo. Co pro mě máš, Páve?

F (00:57): Něco, co tě rozveselí.

Máš ve svém encyklopedickém telefonu Scissor Sisters?

H (00:58): Studiový alba, nebo živáky?

Odpovídám ano na obě možnosti.

F (00:59): Ježíši, měl jsem to vědět.

Pust' si *I Don't Feel Like Dancin'* za 3... 2... 1...

1. ledna

FOX (00:01): Šťastný nový rok.

HANNAH (00:02): Tobě taky!

Ať v něm máš spoustu krabů.

F (00:03): ☺ Dala sis nějaký předsevzetí?

H (00:07): Normálně to nedělám. Ale letos chci víc riskovat. Trochu se prosadit v práci, chápeš? Ale neber si ze mě příklad. Tvoje pracovní riziko je na MAXIMU.

F (00:09): Jak jinak ale seženu ty kraby?

H (00:10): V restauraci jako každý normální člověk.

F (00:10): Vždycky si objednávám steak.

H (00:11): To je právě ta ironie.

5. února

FOX (9:10): U nás teď' prší.

Pošli mi nějakou písničku, co se k tomu hodí.

HANNAH (9:12): Hm. The National. Začni s *Fake Empire*.

F (9:14): Jdu na to. Máš nějaký plány na víkend?

H (9:17): Ani moc ne.

Rodiče jsou v Aspenu, takže mám dům pro sebe.

V poslední době ho mám pro sebe často. Pořád čekám, že se za rohem objeví Piper v pletové masce s uhlím.

F (9:18): Ženský si dávají na obličej uhlí?

H (9:20): To ještě nic není.

Existuje něco jako maska se šnečím slizem. 🐌

F (9:21): Ježíši. Budu předstírat, že jsem to nikdy neslyšel.

H (9:28): Co ty, máš plán na víkend? Pojedeš do Seattlu?

F (9:35): Ta možnost je tu vždycky.

F (9:36): Ale máma má narozeniny.

Možná ji zajedu pozdravit s kytkou.

H (9:38): To jsi hodný. Jezdí za tebou někdy do Westportu?

F (9:45): Ne, nejedí.

F (9:46): Dík za hudební doporučení, Pihatko. Napíšu ti pozdějc.

14. února

HANNAH (18:03): Krásnýho Valentýna!

Podnikáš dneska něco speciálního?

FOX (18:05): Bože chraň. To bych se radši upálil. ♠

F (18:09): Co ty? Máš něco v plánu?

H (18:11): To si piš. Mám rande.

F (18:11): S kým??

H (18:15): Se sebou. Jsem velmi okouzlující.

Možná to klapne.

F (18:16): Té holky se drž. Je to ten typ, co jednou představíš mámě.

F (18:20): Chtěla bys mít rande?

Ještě s někým jiným než se sebou?

H (18:23): Nevím. Nebylo by to marný. Bohužel můj typ by asi celý tenhle svátek definoval jako komerční záležitost.

Nebo by mi koupil mrtvý růže, který by představovaly zlo konzumu. ☺

F (18:26): To je dost specifický typ. Hádám, že je řeč o tom režisérovi, do kterýho jsi zabouchnutá? Sergej se jmenuje, že jo?

H (18:28): Jo. Moje ségra si ze mě dělá srandu a říká, že mám slabost pro hladovějící umělce.

F (18:29): Líbí se ti, když jsou temný a dramatický, co?

H (18:30): Bacha! Přivedeš mě k orgasmu.

F (18:30): Kdybych měl něco takovýho v plánu, zlato, už bys měla dva.

F (18:33): Sakra, Hanno. Omlouvám se. To jsem neměl.

H (18:34): Ne, já jsem si začala. Může za to ta jedna sklenka vína, co jsem si dala. #StaciMiMalo ☺

F (18:40): Kromě toho, že má být temný a dramatický...

jaký by měl chlap být, aby to byl tvůj typ?

Co nakonec udělá z chlapa toho Pravýho?

H (18:43): **No, asi... musí umět najít důvod, proč se se mnou smát i v ten nejhorší den.**

F (18:44): **To zní jako opak tvýho typu.**

H (18:45): **Že jo, vid'? Asi ze mě mluví víno.**

H (18:48): **Musí mít skříň plnou desek a něco, na čem je může přehrát, to je jasný.**

F (18:51): **No tak určitě.**

28. února

FOX (19:15): **Jakýs měla den?**

HANNAH (19:17): **Měl v sobě něco z *Fast Car* od Tracy Chapman.**

F (19:18): **Myslíš jako... nostalgii?**

H (19:20): **Jo. Byl trochu smutný. Asi mi chybí Westport.**

F (19:20): **Tak přijed'.**

F (19:23): **Jestli chceš.**

H (19:25): **Kéž bych mohla!**

Právě jsme začali obsazovat nový film.

Úplně se to nehodí.

F (19:27): **Dodržuješ svoje předsevzetí? Riskuješ víc v práci?**

H (19:28): **Zatím ne. Ale pracuju na tom.**

H (19:29): **Fakt. Až já budu velkááá (dětská písnička).**

F (19:32): **Ted' je čas ti připomenout, že když jsme se potkali poprvý, stála jsi proti kapitánovi lodi, který byl dvakrát větší než ty, připravená mu přelámat všechny kosti proto, že křičel na tvoji ségru. Jsi drsňačka. ☹**

H (19:35): **Díky za osvěžení paměti. Dostanu se k tomu. Asi trpím... syndromem podvodníka. Říkám si, proč bych právě já měla být ta pravá pro tvorbu filmových soundtracků.**

F (19:37): Já taky trpím syndromem podvodníka.

H (19:37): Fakt?

F (19:38): Kdybys jen mohla slyšet, jak se směju.

H (19:39): Kéž bych... mohla. Slyšet, jak se směješ.

F (19:40): Jo. Taky by mi nevadilo slyšet tvůj smích.

H (19:45): Jaký jsi měl den ty, Páve?

**F (19:47): Pracoval jsem na lodi se Sandersem,
takže byl plný Springsteena.**

H (19:49): Dělnická třída. Vydělávat peníze!

Potit se v džínách! Šátky v kapsách! 😊

F (19:50): Jako bys tam byla s námi.

8. března

HANNAH (8:45): Ahoj. Nejspíš jsi na lodi.

H (8:46): Doufám, že jsi v pořádku.

**H (9:02): Když jsi na moři a nemůžeš odepisovat,
je to hned poznat.**

H (9:03): Že tu nejsi.

**H (9:10): Jsem ráda, že jsme přátelé. To je asi všechno,
co se ti tak neohrabaně snažím říct.**

**H (9:18): Jestli se ti o mně zase bude zdát, zkus snít
o tom, že umím létat nebo že jsem neviditelná.**

**Nebo že moje nejlepší kamarádka je Cher.
To je mnohem lepší než píchlá pneumatika.**

**H (9:19): Ne že bych předpokládala,
že se ti o mně zdá pravidelně.**

**H (9:26): Mně se o tobě taky pochopitelně nezdá
tak často.**

H (9:39): No nic. Brzy pokecáme!

Kapitola 1

Hannah Bellingerová byla vždy spíše představitelkou vedlejších rolí než hlavních. Předskokankou. Kdyby žila v regentské Anglii, byla by při soubojích sekundantem, ale pistoli by v ruce nikdy nedržela. Tenhle rozdíl nebyl nikdy tak patrný jako právě teď, když seděla v potměšlé místnosti, kde probíhal casting, a ona sledovala dívku stvořenou pro hlavní role, která hrála, jako by na tom závisel její život.

Hanniny ruce se ponořily do rukávů mikiny jako želví dvojčata, která se schovávají v krunýři, a její skryté prsty sevřely desky na klíně. A je to tady. Velké finále. V produkčním studiu Storm Born probíhala scéna s hlavním hercem a poslední nadějnou představitelkou hlavní ženské role toho dne. Od osmi hodin ráno si ve studiu podávaly dveře mladé, naivní dívky a nikoho by nenapadlo, že ani jedna z nich si s Christianem nesedne. Hannah už byla naprosto vyhladovělá a v ústech měla jen chuť zvětralé kávy.

Takový byl život asistentky produkce.

„Zapomněl jsi mi věřit,“ šeptla zrzka zdrceně, po tvářích se jí řinuly slzy a nechávaly za sebou černé stopy po řasence. Sakra, tahle holka byla jako oheň. Dokonce i Sergej, scenárista a režisér projektu, se ocitl ve stavu mimořádného zaujetí, nožičku brýlí svíral svými plnými, snovými rty, kotník měl položený na koleni druhé nohy a vrtěl sebou. Přesně takhle seděl, když byl ohromen. Hannah pro

něj už dva roky pracovala jako asistentka, dlouho k Sergejovi chovala neopětovanou lásku a znala jeho řeč těla. Tahle zrzka mohla vsadit boty na to, že ji do filmu *Závratná sláva* obsadí.

Sergej se otočil na Hannu, která se choulila v rohu chladné zasedačky, a nadšeně zvedl černé obočí. Společný okamžik vítězství byl tak nečekaný, že jí desky sklouzly z klína a s rachotem dopadly na zem. Rozrušeně se po nich natáhla, ale nechtěla přijít o chvilku s režisérem, a tak se zvedla a ukázala Sergejovi palec nahoru. V tu chvíli si ale vzpomněla, že ho má uvězněný v rukávu mikiny a vytváří podivné gesto připomínající hvězdici, které beztak přehlédl, protože se otočil.

Ty jsi ale fakt husa.

Hannah si položila desky na klín a předstírala, že si zapisuje velmi důležité poznámky. Díkybohu nebyla zadní část studia moc osvětlená. Nikdo si tak nemohl všimnout přílivové rudé vlny, která se postupně zmocňovala jejího obličeje.

„Konec scény!“ zajásal Sergej, zvedl se od stolu producentů, který stál přímo naproti místu, kde se odehrával casting, a pomalu zatleskal. „To bylo výjimečné. Naprosto výjimečné.“

Zrzka Maxine se rozzářila a zároveň se snažila otřít stékající řasenku lemem černého trička. „Páni. Děkuju.“

„To mi přišlo v pořádku.“ Christian vzdychl a pokynul Hanně, aby mu přinesla jeho cold brew, zastudena připravovanou kávu.

Byla jsem povolána.

Hannah se zvedla ze židle, odložila desky, vyndala hercův nápoj z miniledničky u stěny a přinesla mu ho. Podala mu kovový cestovní hrnek, ale on se ani nepohnul, aby si ho vzal, a tak zaťala zuby a přiložila mu brčko ke rtům. Dokonce se jí odvážil dívat přímo do očí, zatímco hlasitě srkal kávu, a ona mu pohled oplácela kamennou tváří.

Tohle jsi chtěla.

Stálou práci, která by jí umožnila vydělávat peníze a nespolehat se na spoustu milionů, které měl její nevlastní otec v bance. Kdyby vyslovila své příjmení, Christian by cold brew vyprskl. Ale kromě Sergeje nikdo nevěděl, že Hannah je dcerou legendárního producenta, a ona se rozhodla, že to tak i zůstane.

Nevlastní dcerou, opravila se v duchu.

Ještě loni v létě by se vůbec neobtěžovala to rozlišovat.

Opravdu k tomu výletu do Westportu před půl rokem došlo? Týdny, kdy bydlela na severozápadním pobřeží v bytě nad barem, který se sestrou s láskou dávaly dohromady na počest svého biologického otce, se zdály jako mlhavý sen. Nemohla se ho zbavit. Proplouval jejím vědomím jako delfíni, kteří proskakují vlnami, a v nejpodivnějších chvílích v ní vyvolával touhu. Jako třeba teď, když na ni Christian vytřeštil své oči milovníka a dával jí tím najevo, že by rád, aby brčko odstranila.

„To ti teda pěkně děkuju,“ zareagoval rozzlobeně. „Teď se mi bude chtít na záchod.“

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ zašeptala Hannah, aby nerušila nadšeného Sergeje. „Na záchodě jsou zrcadla. To máš rád.“

Christian si odfrkl a mrzutě zvedl koutek úst. „Bože, ty jsi hrozná mrcha. Já tě miluju.“

„... tohle říkáš, když se na sebe koukáš do zrcadla?“

Dívali se na sebe a oběma cukaly rty.

„Myslím, že mluvím za celý produkční tým, když řeknu, že jsme našli naši hvězdu,“ pronesl Sergej a obešel stůl, aby políbil poskakující herečku na obě tváře. „Měla byste čas začít natáčet koncem března?“ Aniž čekal na dívčinu odpověď, přitiskl si Sergej pěst na čelo. „Představuju si teď pro náš film úplně jinou lokaci. Energie, kterou spolu Christian a Maxine vytvářejí, nebude na pozadí

Los Angeles fungovat. O tom vůbec nepochybuju. Je tak jadrná. Tak originální. Navzájem své charaktery zjemňují. Potřebujeme nějaké vřelejší místo. Zachytávali by se o ostré rohy Los Angeles, brzdily by je.“

Hannah seděla bez hnutí a sledovala, jak si u stolu producenti vyměňují nervózní pohledy. Umělecký temperament opravdu existoval a Sergej projevovat větší sklon k náladovosti než většina jeho kolegů. Jednou přinutil celý štáb, aby si při natáčení všichni zavázali oči a svým pohledem na scénu tak neoslabili její kouzlo. *Každý pár očí odhaloval další vrstvu tajemství!* Ale právě temperament byl jedním z hlavních důvodů, proč režisér Hannu přitahoval. Fungoval v chaosu a podřizoval se rozmarům kreativity. Věřil svým rozhodnutím a nemarnil čas s odpůrci.

Opravdová vůdčí osobnost.

Jaké to asi je? Být hvězdou ve filmu svého života?

Hannah hrála druhé housle tak dlouho, až se jí v prstech objevila artróza. Její sestra Piper se už od dětství dožadovala pozornosti a Hannah vždycky ochotně vyčkávala v pozadí, připravovala se, až přijde její chvíle, kdy bude moct nastoupit jako nejlepší herečka ve vedlejší roli. Nejednou dokonce poskytla peníze na kauci. Právě v takových chvílích dokázala nejvíc zazářit. Podporovala hrdinku, když jí bylo nejhůř, zasáhla na její obranu v pravou chvíli, řekla správnou věc v klíčovém důvěrném rozhovoru.

Herečky ve vedlejších rolích o slávu nestojí a ani ji nepotřebují. Jsou spokojené s tím, že podpořily hlavní postavu a splnily svůj úkol. A Hannah byla v této roli také spokojená. Nebo ne?

Aniž chtěla, vybavila se jí jedna vzpomínka.

Vzpomínka, která ji z nějakého důvodu rozrušila.

Vzpomínka na jedno odpoledne, kdy se jako hlavní hrdinka cítila. Stalo se to před půl rokem na burze vinylů v Seattlu. Prohlížela

si desky s Foxem Thorntonem, lovcem krabů královských a lamačem ženských srdcí nejvyššího kalibru. Stáli bok po boku, sdíleli pár AirPodů, poslouchali *Silver Springs* a svět kolem nich přestal existovat.

Šlo pouze o jakousi anomálii.

O náhodu.

Hannah neměla stání, nejspíš to zapříčinilo devět šálků černé kávy, které během dne vypila. Vrátila Christianovo pití do ledničky a v ústraní čekala, co se chystá Sergej týmu předvést. Upřímně řečeno, milovala jeho obraty, ačkoli nikomu jinému se nelíbily. Jeho bouřlivá fantazie nešla zastavit. Bylo to záviděníhodné. Bylo to sexy.

Tenhle muž byl její typ.

Ona ale jeho typ nebyla, poslední dva roky to jasně dokazovaly.

„Jak to myslíte, že už si Los Angeles nedokážete představit jako místo, kde se film odehrává?“ zeptal se jeden z producentů. „Povolení už máme.“

„Jsem jediný, kdo viděl v této scéně padat kapky deště? Vnímá tichou melancholii, jež se kolem nich rozprostírala?“ Kdo by nechtěl chodit s mužem, který bez mrknutí oka používá taková slova? „Nemůžeme proti nim postavit syrovost Los Angeles. Zahltíla by je. Musíme umožnit nuancím, aby se rozvinuly. Musíme jim dopřát vzduch, prostor a sluneční světlo.“

„Právě jste říkal, že chcete, aby přšelo,“ podotkl producent.

Sergej se zasmál způsobem, jakým se smějí umělci, když je někdo příliš hloupý, než aby pochopil jejich vizi. „Rostlina potřebuje ke svému růstu sluneční světlo a vodu, že?“ Cítil se tak frustrovaný, že jeho obvykle lehký ruský přízvuk zesílil. „Pro natáčení potřebujeme subtilnější místo. Místo, které dá vyniknout hercům.“

Latrice, nová lokační manažerka, pomalu zvedla ruku. „Jako třeba... čtvrt Toluca Lake?“

„Ne! Mimo Los Angeles. Představte si...“

„Já jedno místo znám.“ Hannah to řekla bez přemýšlení. Její ústa se pohybovala a pak najednou slova visela ve vzduchu jako bublina v komiksu, na jejíž prasknutí už bylo pozdě. Všichni se najednou otočili a podívali se na ni. Tohle ani v nejmenším není situace pro ženu vedlejších rolí, i když bylo velmi příjemné cítit na sobě Sergejovy oči déle než obvyklých prchavých pár vteřin. Hanně to poněkud nevhodně připomnělo fakt, že někdo jiný jí věnoval plnou pozornost a občas zachytil její náladu jen prostřednictvím esemesky.

Ve snaze zablokovat tu zbytečnou myšlenku ze sebe další část věty vyhrkla: „Malé rybářské městečko Westport. Minulé léto jsem tam strávila nějaký čas.“ Navrhla to jen ze dvou důvodů. Zaprvé chtěla podpořit Sergejův nápad a možná si vysloužit jeden z těch letmých úsměvů. A zadruhé, co kdyby se jí podařilo díky práci zajet se podívat za sestrou? Když počítala krátkou návštěvu Piper a jejího snoubence Brendana o Vánocích, viděla je za posledních šest měsíců jen jednou. Stýskalo se jí po nich a měla z toho neustálé bolesti žaludku.

„Rybářská vesnice,“ zamyslel se Sergej, promnul si bradu, začal přecházet po místnosti a v duchu přepisoval scénář. „Pověz mi o ní víc.“

„Dobře.“ Hannah vysvobodila své ruce z rukávů. Nikdo by přece nepředstavil geniálnímu režisérovi, lokační manažerce a skupině producentů svůj návrh s pěťmi zaťatými v univerzitní mikině. Už teď proklínala své rozhodnutí nasadit si dnes ráno na své blond vlasy kšiltovku. *Takhle bude působit ještě víc jako malá holka.* „Je to působivá vesnice, zahalená do mlhy, leží přímo u moře. Většina obyvatel tam žije od narození a jsou velmi, ehm,“ – *usedlí, nevlídní, úžasní, ochranitelští* – „mají rádi rutinu. Živí se rybolovem a dalo by

se říct, že ve vesnici je cítit jistá melancholie, již jí dodávají rybáři, kteří se z moře už nevrátili.“

Stejně jako její otec Henry Cross.

Hannah musela polknout knedlík v krku, aby mohla pokračovat. „Je osobitá. Působí lehce ošlehaným dojmem. Je jako“ – zavřela oči a prohledala svůj mentální katalog hudby – „znáte kapelu Skinny Lister, která interpretuje tak trochu moderním způsobem námořnické písně?“

Všichni na ni nechápavě hleděli.

„To nevadí. Víte, jak zní námořnické písně, že jo? Představte si narvaný bar plný odvážných mužů, kteří se obávají moře a respektují ho. Představte si, jak zpívají ódy na vodu. Oceán je jejich matka. Jejich milenka. Stará se o ně. A v téhle vesnici je láska k moři patrná ve všem. Vzduch je prosycený slanou mlhou. Cítíte vůni moře a bouřkových mraků. Vidíte zkušenosti v očích obyvatel, když pohlednou k obloze, aby zjistili, jaké bude počasí. Ve strachu. V úctě. Všude, kam přijdete, slyšíte narážení vln o mola, křik racků, zvuk nebezpečí...“ Hannah se odmlčela, když si uvědomila, že se na ni Christian upřeně dívá, jako by mu vyměnila cold brew za kočičí stelivo.

„To je Westport,“ dokončila větu. „Takové pocity ve vás ta vesnička vyvolává.“

Sergej hodně dlouho mlčel a ona se musela hlídat, aby se ve vzácné záři jeho pozornosti nechvěla. „To je to pravé místo. Tam musíme natáčet.“

Producenti šlehali po Hanně ohnivé pohledy. „Na to nemáme rozpočet, Sergeji. Budeme muset žádat o nová povolení. Přibudou cestovní výdaje pro celý štáb a herce. Ubytování.“

Latrice poklepala na desky a zdálo se, že se na výzvu těší. „Mohli bychom jet autobusem. Je to sice kus cesty, ale je to proveditelné... A když nepoletíme letadlem, ušetříme peníze.“

„O peníze se postarám sám,“ řekl Sergej a mávl rukou. „Využiju crowdsourcing. Vložím do toho vlastní peníze. Cokoli bude potřeba. Hanno a Latrice, vyřešíte povolení a detaily cesty?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Hannah a souhlasila s řadou bezesných nocí.

Latrice přikývla a mrkla na ni.

Následovaly další ohnivé pohledy mužů, kteří byli tak hloupí, že si mysleli, že tu velí oni. „Ještě jsme ani neprozkoumali místa...“

„Hannah se o to postará. Očividně to tam zná jako své boty. Slyšeli jste ten popis?“ Sergej si ji prohlédl, jako by ji viděl poprvé, a jí se začaly kroutit prsty u nohou v červených converskách. „Impozantní.“

Nečervenej se.

Příliš pozdě.

Proměnila se v rudé rajče.

„Děkuju.“ Sergej přikývl, začal si balit věci a přes štíhlé rameno si přehodil obnošenou koženou brašnu, čímž si rozcuchal tmavé chlapecké vlasy. „Ozvěme se vám!“ zavolal na Maxine a vypochoval ze studia.

A tím to, jak se v branži říká, bylo vyřízeno.

Hannah unikla hromadnému pohledu producentů, vyběhla ven z místnosti a vytáhla ze zadní kapsy u kalhot telefon, aby zavolala Piper. Ve snaze získat soukromí se uchýlila na dámskou toaletu, ale než stačila stisknout tlačítko pro volání, ve dveřích se objevila Latrice.

„Ahoj,“ řekla a ukázala zvednutý palec nahoru. „Dobrá práce. Už jsem se nemohla dočkat, až si trochu protáhnu nohy. Mezi námi,

tohle dáme.“ Díkybohu že přijali Latrice a Hannah se zbavila povinností ohledně lokací. Latrice měla neuvěřitelnou energii. „Jo, my to zvládneme. Hned jak si zavolám, píšu ti e-mail.“

„To doufám.“

Latrice se opět vytratila a Hannah, povzbuzená důvěrou, vytočila sestřino číslo. Piper telefon zvedla po třetím zazvonění a zněla udýchaně.

Za ní se ozvalo velmi zřetelné zavržení postelových pružin.

„Ani nechci vědět, co jsi dělala,“ zamumlala Hannah. „Ale pozdravuj ode mě Brendana.“

„Hannah tě pozdravuje,“ zavrnila Piper na svého snoubence, námořního kapitána, který jí očividně právě udělal dobře, což se v jejich domácnosti odehrávalo velmi často. To pro Hannu bohužel nebylo vůbec žádné tajemství, protože u nich přes léto pár týdnů bydlela. „Co se děje, ségra?“

Hannah vyskočila na desku vedle umyvadla. „Máte volný pokoj pro hosty?“

V pozadí se ozývalo šustění prostěradla. „Proč? Panebože. Proč?“ Hannah si dokázala představit, jak sestra vzrušeně třepe rukama. „Ty sem přijedeš? Kdy?“

„Brzy.“ Pak to upřesnila: „Pokud dostaneme povolení k natáčení.“

Chvilku bylo ticho. „Povolení k natáčení ve Westportu?“

„Jsem si celkem jistá, že jsem Sergeje právě přesvědčila, že je to jediné místo na světě, které se hodí pro jeho vizi.“ Hannah si odfrkla. „Moje přesvědčovací schopnosti často zůstávají bez povšimnutí.“

„Sem filmový štáb nepřijede ani omylem,“ ozval se v pozadí Brendan.

Hannu píchlo u srdce, když slyšela svou temperamentní sestru a jejího snoubence, který se s ničím nemaže. Tolik se jí po nich stýskalo.

„Řekni kapitánovi, že to bude jen na pár týdnů. Než odjedeme, postarám se o to, abychom z každé drahocenné dlažební kostky vydrhli hollywoodský smrad.“

„S ním si nedělej starosti, nech to na mně,“ řekla Piper laškovně. „Nedochází mu, jak moc dobrou budu mít náladu, když tady se mnou bude moje ségra. A samozřejmě můžeš bydlet u nás, Hanni. To je jasný. Jen... Doufám, že to neplánuješ na *tenhle* měsíc? Brzy přijedou na návštěvu Brendanovi rodiče. V pokoji pro hosty budou spát oni.“

„Aha,“ vyhrkla Hannah a zavrtěla se. „Pokud se nám podaří získat povolení dostatečně rychle, může to být koncem března. Sergej se do toho obul.“ Hannah se otočila na umyvadlové desce, aby zkontrolovala svůj odraz v zrcadle, a zašklebila se na vlasy, které jí vyčuhovaly po stranách z kšiltovky. „Žádný stres, můžu být tam, kde ubytují štáb. To, že tě uvidím, mi bude bohatě stačit.“

„Nemůžeš Sergeje zdržet? Třeba mu říct, že Westport je v dubnu fakt hodně pochmurný?“

„Jak jsi věděla, že hledá něco pochmurného?“

„Jeho poslední film se jmenoval *Roztríštěná radost*, ne?“

„Dobrý postřeh.“ Hannah se zasmála, přitiskla si telefon k uchu pevněji a snažila se přes něj ucítit sestřino teplo. „Ale vážně. S tím pokojem pro hosty si nedělej starosti. Není to žádný...“

„Viš co? Je tu ještě jedna možnost...“ Piper se odmlčela. „To je fuk.“

Hannah naklonila hlavu, sestřino náhlé zaváhání ji zarazilo. „Jaká?“

„Ale žádná. Je to blbost.“

„Tak mi to řekni. Chci taky říct, že je to blbost.“

Piper se zamračila. „Napadlo mě, že Fox má v bytě volný pokoj. A jak víš, tráví s Brendanem dost času na lodi. Ale pak je taky dost dlouho doma, a proto je to blbý nápad. Zapomeň, že jsem to řekla.“

Opravdu hloupost. Hannah však při vyslovení jména toho ďábelského okouzlujícího muže seskočila z umyvadlové desky a začala si zastrkávat vyčnívající vlasy zpátky pod kšiltovku. „To není blbý nápad,“ řekla a automaticky se Foxe zastala, přestože se neviděli už půl roku.

Jen si denně psali.

O tom by se ale své sestře rozhodně nezmínila.

„Jsme přátelé.“ *Ne tak nahlas.* „Jsme přátelé.“

„To vím, Hanni,“ řekla Piper shovívavě.

„A víš, že“ – ztišila se ještě víc – „mám pořád slabost pro jednoho jistého pána.“ Proč Hannah najednou cítila potřebu dokázat Piper, a možná i sama sobě, že se skutečně jen přátelí s mužem, který střídá ženy jako ponožky, netušila. Ale bylo to tak. „Bydlet u Foxe není vůbec špatný nápad. Přesně jak jsi řekla, doma bude jen polovinu času. A já budu moct mít jídlo v lednici, což by v hotelovém pokoji nešlo. Trochu se tím sníží výdaje na produkci a já získám plusové body u Sergeje.“

„Když už je řeč o Sergejovi, zeptáš se ho konečně?“

Hannah se zhluboka nadechla a podívala se ke dveřím toalety. „Jo, myslím, že tohle by mohla být moje chvíle, právě jsem jim ukázala, že za něco stojím. Na výplatní listině už jednu hudební dramaturgyni mají, ale chystám se Sergeje požádat, jestli bych jí nemohla dělat asistentku. To je aspoň krok správným směrem, no ne?“

„To si piš,“ řekla Piper a začala tleskat rychlostí kolibříích křídel. „Máš to v kapse, kočko.“

Možná. Možná ne.

Hannah si odkašlala. „Zeptáš se za mě Foxe na ten pokoj pro hosty? Mohl by se cítit pod tlakem, kdybych to udělala já. Chci to jen vědět pro případ, že bychom nakonec fakt dorazili v březnu a u vás bylo obsazeno.“

Piper krátce zaváhala. „Dobře, Hanni. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky. A pozdravuj svou nabručenou polovičku.“

Když se Piper zachichotala, Hannah zavěsila a mobilem si poklepávala na pusku. Proč se jí zrychlil tep? Určitě ne proto, že by mohla obývat pokoj ve Foxově bytě. Při prvním setkání možná pocítila neodolatelnou přitažlivost k pomocnému kapitánovi, ale poté co mu na telefon neustále přistávaly zprávy od jeho jednorázovek, bylo zoufale zřejmé, že co se týče opačného pohlaví využívá svůj skvělý vzhled ve vlastní prospěch.

Fox Thornton není její typ. Není to muž na vztah.

Ale je to její kamarád.

Palcem na okamžik přejela po displeji telefonu, pak klepla na jejich konverzaci a přečetla si zprávu, kterou jí poslal včera večer těsně před usnutím.

FOX (23:32): Dnešek byl jako písničky od Hoziera.

HANNAH (23:33): Můj den byl hodně jako Amy Winehouse.

Neexistovalo nic přátelštějšího než se podělit o to, jaká hudba by charakterizovala jejich den. Nezáleželo na tom, jak moc se na ty noční esemesky těšila. Bydlet u Foxe nepředstavovalo žádné riziko. S mužem, z něhož vyzařuje sex-appeal, je možné se jen přátelit a ona to bez problémů všem dokáže.

Spokojená se svými argumenty zvedla Hannah telefon a pustila se do práce.

Kapitola 2

Fox se pohodlně usadil na gauči, přiložil ke rtům lahev s pivem a dlouze se napil, aby zakryl nutkání smát se vážnému výrazu muže, který seděl naproti němu. „O co se tady snažíš, kapitáne? To má být nějaký pokus o intervenci?“

Neříkal to proto, že by Brendana nikdy předtím nezažil rozladěného. Bůhví že poprvé to nebylo. Fox jen neviděl kapitána lodi *Della Ray* za posledních šest měsíců, co se seznámil se svou snoubenkou Piper, jinak než spokojeného. Člověka by to skoro přimělo k tomu, aby přehodnotil svůj postoj ke vztahům.

Jo. To určitě.

„Ne, to není nátlak,“ řekl Brendan a upravil si čepici. Pak si ji úplně sundal a položil na koleno. „Ale jestli budeš náš rozhovor pořád odkládat, asi ho budu muset zahájit.“

Tohle bylo už poosmé, co ho Brendan požádal, aby se ujal vedení posádky a stal se kapitánem. Nejdřív to vůbec nechápal. Působil snad dojmem, že by mohl být zodpovědný za život pěti mužů? Pokud ano, jednalo se zřejmě o nedorozumění. Vyhovovalo mu přijímat rozkazy, odvést dobře svou práci a odkráčet se svým podílem z úlovku, ať už jeho výdělek pocházel z ulovených krabů na podzim nebo z rybolovu po zbytek roku.

Všichni lovci krabů královských podávají nejlepší výkon pod tlakem. On sám stál vedle Brendana na lodi *Della Ray* a díval se smrti

do očí. Víc než jednou. Ale svádět boj s přírodou nebylo totéž jako převzít velení nad posádkou. Rozhodovat se. Přiznat si chyby, kterých by se nevyhnutelně dopustil. To byl úplně jiný druh tlaku a on si nebyl jistý, jestli je na to stavěný. Přesněji řečeno, nebyl si jistý, jestli by posádka *věřila*, že je stavěný na to, aby jim velel. Z vlastní zkušenosti věděl, že tým rybářské lodi musí mít ve svého kapitána naprostou důvěru. Jakékoli zaváhání mohlo stát člověka život.

Ti pitomci ho s těžší brali vážně jako člověka, natožpak jako někoho, kdo vydává rozkazy.

Jo. Jemu stačilo mít kde spát a sledovat baseball, dát si pár piv na konci náročného dne a ochotné, svěží tělo pod rouškou tmy.

Ačkoli to poslední mu teď nijak zvlášť nechybělo.

Vlastně ani trochu.

Fox zatnul čelist a řekl soustředěně: „Nátlak nebude nutný.“ Pokrčil rameny. „Už jsem ti říkal, že je pro mě čest, že sis vybral právě mě, kámo, ale nemám zájem.“ Zaklínil si lahev piva mezi stehna a pohrával si s koženým náramkem na zápěstí. „Rád tě vystřídám, až budeš v podpalubí, ale nestojím o nic stálého.“

„Jo.“ Brendan se zkoumavě rozhlížel po Foxově prázdném bytu. „Kdo by to byl řekl.“

Jeho poznámka byla namístě. Každý, kdo by vešel do jeho třípokojového bytu s výhledem na přístav Grays Harbor, by si myslel, že se Fox právě nastěhoval, ačkoli ve skutečnosti už tady bydlel přes šest let.

Ve svých jednadvaceti žil opět ve Westportu a neměl v plánu vesnici opustit. Kdysi dávno se sice přihlásil na vysokou školu v Minnesotě, ale nedopadlo to dobře. Myslel si, že když odejde studovat jinam, tohle místo ho nevtáhne zpátky. Časem se tak ale vždycy stalo. Jeho první odjezd ho stál spoustu úsilí, a teď? Zbylé síly vkládal do rybaření.

A do žen. Alespoň dřív tomu tak bylo.

„Zvažoval jsi třeba Sanderse?“ Fox se snažil nepohrávat si s náramkem. „Určitě by se mu další přivýdělek hodil, když čekají malý.“

„On patří na palubu. Můj instinkt říká, že tvoje místo je za kormidlem.“ Brendan ani nemrkl. „Druhá loď už je skoro hotová. Budu sestavovat novou posádku, expandovat. Chci nechat *Dellu Ray* v dobrých rukou. V rukou, kterým věřím.“

„Kristepane, ty toho nenecháš.“ Fox se zasmál, zvedl se a šel si do lednice pro další pivo, ačkoli z prvního mu zbývala ještě půlka. Potřeboval zaměstnat ruce. „Jedna moje část si to skoro užívá. Ne každý den se mi poštěstí říkat kapitánovi ne.“

Brendan zavrčel: „Já tě zlomím, ty paličáku.“

Fox se na něj přes rameno lehce usmál. „Nezlomíš. A že zrovna ty někomu říkáš paličáku. Ty jsi ten, co nosil snubák o sedm let dýl, než měl.“

„No jo,“ zabručel Brendan. „Ale našel jsem dobrý důvod, proč ho sundat.“

A opět se mu na tváři objevil spokojený výraz.

Fox se zasmál, zuby otevřel druhé pivo a vyplivl víčko do dřezu. „Když už mluvíme o tvém důvodu, proč jsi ukončil svůj dobrovolný celibát, neměl bys být doma a večeret se svou snoubenkou?“

„Říkala, že mi ty špagety potom ohřeje.“ Brendan se posunul na sedačce a upřel na Foxe svůj laserový pohled, který byl mezi posádkou pověstný. V překladu to znamenalo: *Sedni si a zmlkni*. „Je tu ještě něco, o čem bych s tebou chtěl mluvit.“

„Zase potřebuješ poradit se ženskými? Protože na tvůj případ jsem krátký. Jestli ses mě přišel zeptat, co chce tvoje snoubenka, tak mě místo toho požádej, abych ti vyjmenoval periodickou tabulku prvků. Mám větší šanci, že se trefím.“

„Nepřišel jsem si pro radu.“ Brendan se na něj díval přísně. Pozorně. Ve snaze zjistit, jestli ho chce Fox oblbnout. „Hannah přijede do Westportu.“

Foxovi se sevřelo hrdlo. Už skoro dosedal na gauč, ale když Brendan vyslovil ta čtyři slova, na poslední chvíli se stihl napůl otočit a za záda si nacpal naprosto zbytečný polštář, aby se nemusel podívat svému nejlepšímu kamarádovi do očí. Tohle bylo ale hodně ubohé. „Fakt, jo? A proč?“

Brendan si povzdechl. Zkřížil ruce na prsou. „Víš, pořád pracuje pro tu produkční společnost. Nějak je přesvědčila, že Westport se hodí k natáčení jejich filmu.“

V poloprázdném obývacím pokoji se rozezněl Foxův smích. „To musíš být nadšený.“

Kapitán byl neoficiálním starostou Westportu. Byl známý tím, že je málomluvný, ale když se k něčemu vyjádřil, všichni ho sakra dobře poslouchali. V některých městech si vážili fotbalových hvězd. Tady si vážili rybářů, a o kormidelnících to platilo dvojnásob. „Je mi jedno, co budou dělat, hlavně ať se ode mě drží dál.“

„Lidi z Los Angeles se od tebe mají držet dál,“ zamyslel se Fox a nutil se oddálit řeč o Hanně. Jako nějaký podivný trest, který si sám uložil. „Jak jsi to zvládl minule?“

„To je něco jinýho. Šlo o Piper.“ *No, to mě podrž.* Špičky uší měl červené. „Víš, zrovna v době natáčení za námi přijedou na návštěvu moji rodiče. No a tak Hannah nemůže bydlet u nás v pokoji pro hosty.“

Předstíral rozčilení. „Takže jsi jí nabídl můj.“

Bylo těžké poznat, jestli mu na to Brendan skočil. „Piper ten nápad tak trochu zavrhl, ale Hannah to zaujalo.“

Foxův nehet se zaryl do pивní etikety a strhl ze strany malý proužek. „Fakt? Hannah tu chce bydlet?“ Proč se mu najednou

začaly potit dlaně? „Jak dlouho budou natáčet? Jak dlouho by tu chtěla zůstat?“

„Asi dva týdny. Napadlo mě, že když budeme na lodi, bude mít týden byt jen pro sebe.“

„Jasně.“

Ale druhý týden by tam byli spolu.

Jak se k tomu sakra měl Fox postavit?

A ještě důležitější bylo, a tuhle otázku si kladl až příliš často, co má sakra cítit k Hanně? Nikdy, ani jedinkrát v životě, neměl kamarádka. Loni v létě Hannah a její sestra zakotvily ve Westportu, dvě bohaté dívky z Los Angeles, které tatínek připravil o kapesné. Fox se jen snažil pomoci Brendanovi podpořit jeho zamilovanost do Piper tím, že rozptyloval mladší sestru a doprovázel ji do obchodu s deskami.

A pak spolu jednou vyrazili na bazar vinylů. Posledních šest měsíců si psali o všem možném na světě... a ona měla tu drzost dostat se mu pod kůži způsobem, který mu nedával absolutně žádný smysl.

Vyspat se spolu nepřicházelo v úvahu.

To bylo z mnoha důvodů ujednáno hned na začátku.

Prvním z nich byl ten, že Fox nelovil v místních vodách. Když potřeboval ženskou společnost, a měl by se k tomu zase někdy vrátit, odjel do Seattlu. Nehrozilo, že by se náhodou vyspal s něčí sestrou, manželkou nebo sestřenicí, a navíc si nemusel dělat starosti s nějakým dalším setkáním. Po návratu do Westportu se mu nemohlo stát, že by narazil na nějaký svůj úlet. Snadné. Žádný zmatek, žádný poprask.

Druhým důvodem, proč se nemohl s Hannou vyspat, byl právě ten muž, který seděl v jeho obývacím pokoji. Loni v létě mu to důrazně vysvětlil. Vrylo se mu to do paměti. Vyspat se s mladší